

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 585/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **IRIDIS s. r. o.**, Sladovnícka 2557/13, Trnava, IČO 47 895 942, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Korytár s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, IČO 47 243 279, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Ing. Pavol Korytár, proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 11 Cbi 5/2014-98 z 27. júna 2017, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14 CoKR 10/2019 z 30. apríla 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obdo 95/2020 z 31. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. septembra 2021 domáhala vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 Cbi 5/2014-98 z 27. júna 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoKR 10/2019 z 30. apríla 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Obdo 95/2020 z 31. mája 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou reštrukturalizačného konania v postavení veriteľa, v ktorom okresný súd 31. mája 2010 vydal uznesenie sp. zn. 1 R 1/2010 o povolení reštrukturalizácie na majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ] v konkurze, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „dlžník“). Dňa 15. decembra 2010 okresný súd vydal uznesenie sp. zn.

1 R 1/2010 o zamietnutí návrhu na potvrdenie plánu. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 43 CoKR 18/2011 z 23. marca 2011 rozhodol o potvrdení uznesenia okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu.

3. Dňa 7. decembra 2011 ústavný súd vydal nález č. k. I. ÚS 200/2011-286, ktorým zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43 CoKR 18/2011 z 23. marca 2011.

4. Okresný súd uznesením č. k. 1 R 1/2010 z 15. júna 2012 rozhodol o potvrdení reštrukturalizačného plánu. Podľa reštrukturalizačného plánu malo dôjsť k predaju nehnuteľností, ktoré boli majetkom dlžníka počas dozornej správy zavedenej na základe reštrukturalizačného plánu a uznesenia o potvrdení reštrukturalizácie. Nebolo možné získať výnos z predaja nehnuteľností inak ako zaplatením celej kúpnej ceny, pretože reštrukturalizačný plán nepočítal so znížením kúpnych cien započítaním s neprihlásenými a nevymožiteľnými pohľadávkami iných veriteľov.

5. Dňa 15. augusta 2012 bola uzatvorená zmluva o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru podľa § 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zmluva“) medzi dlžníkom na strane predávajúceho a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako kupujúcimi. Predmetom zmluvy bol prevod bytu [REDAKOVANÉ] polyfunkčného domu [REDAKOVANÉ], ktorý je postavený na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a ktorý je zapísaný na [REDAKOVANÉ] vedenom Okresným úradom, katastrálnym odborom Žilina, spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve domu a pozemku, iného nebytového priestoru [REDAKOVANÉ] (parkovacie státie) na [REDAKOVANÉ] polyfunkčného domu [REDAKOVANÉ] a prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve domu a pozemku (ďalej len „nehnuteľnosti“) za dohodnutú kúpnu cenu vo výške 95 759,16 eur vrátane dane z pridanej hodnoty (ďalej len „kúpna cena“), ktorá mala byť zaplatená takto:

- a) preddavok vo výške 14 360,42 eur – uhradený 27. decembra 2007,
- b) preddavok vo výške 14 360,42 eur – uhradený 6. marca 2009,
- c) časť vo výške 67 038,32 eur uhradí kupujúci do 10 dní po podpise zmluvy.

6. Dňa 10. marca 2014 podal predchádzajúci žalobca spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „predchádzajúci žalobca“), žalobu proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako správcovi úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurze (ďalej len „žalovaný“), a proti kupujúcim o určenie neplatnosti právneho úkonu a alternatívne o určenie neúčinnosti právneho úkonu. Žalovaný je v postavení správcu úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurze.

7. Dňa 9. októbra 2015 bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávky medzi predchádzajúcim žalobcom ako postupcom a sťažovateľkou ako postupníkom. Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bolo postúpenie pohľadávky vo výške 490 000 eur, ktorá vznikla z titulu nevyplatenej odmeny za reštrukturalizáciu dlžníka.

8. Dňa 10. marca 2016 vydal okresný súd uznesenie č. k. 11 Cbi 5/2014-51, ktorým pripustil zmenu účastníka z predchádzajúceho žalobcu na sťažovateľku.

9. Dňa 27. júna 2017 okresný súd vydal napadnutý rozsudok, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol.
10. Dňa 18. októbra 2017 sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie.
11. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.
12. Dňa 27. júla 2020 podala sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu dovolanie.
13. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

14. Podstatou argumentácie sťažovateľky je to, že podľa jej názoru napadnuté rozhodnutie je arbitrárne z týchto dôvodov:

- a) Najvyšší súd sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľky, podľa ktorej kupujúci sa stali vlastníkami predmetných nehnuteľností počas dozornej správy zriadenej na majetok dlžníka po skončení reštrukturalizačného konania v rozpore s reštrukturalizačným plánom.
- b) Kupujúci nezaplatili celú výšku kúpnej ceny za nehnuteľnosti, pretože došlo k započítaniu pohľadávok zo zaplatených preddavkov, ktoré boli v čase započítania nevymáhateľné, s nárokom dlžníka na zaplatenie celej výšky kúpnej ceny z výťažku, ktorý bol určený na uspokojenie všetkých veriteľov dlžníka vrátane sťažovateľky v poradí určenom v reštrukturalizačnom pláne.
- c) Sťažovateľka ako veriteľka (ako aj ostatní veritelia) je právnym úkonom – kúpnu zmluvou ukrátená na výťažkoch z predaja nehnuteľností, pretože dlžník neprijal celú výšku kúpnej ceny počas dozornej správy po skončení reštrukturalizácie, ale časť kúpnej ceny započítal.
- d) Sťažovateľka považuje kúpnu zmluvu za absolútne neplatný právny úkon z dôvodu, že tento úkon je v rozpore s reštrukturalizačným plánom.
- e) Kupujúci, ktorí mali nárok na vrátenie záloh na kúpnu cenu nehnuteľností, si mali svoju pohľadávku prihlásiť do reštrukturalizačného konania. To sa však nestalo a v dôsledku toho sa kupujúci nestali účastníkmi reštrukturalizačného plánu. Pohľadávky kupujúcich sa stali *ex lege* potvrdením reštrukturalizačného plánu nevymáhateľnými.
- f) Započítanie pohľadávok kupujúcich, keďže išlo o pohľadávky nevymáhateľné, bolo v rozpore s § 581 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ako aj v rozpore s § 358 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov.
- g) Konajúce súdy zasiahli aj do práv na rovnaké postavenie účastníkov konania, keď nedospeli k právnemu názoru, že predajom nehnuteľností počas dozornej správy v rozpore s reštrukturalizačným plánom sa poskytla výhoda kupujúcim, ktorí neprihlásili svoje nároky riadne a včas a dosiahli uspokojenie z majetku dlžníka na úkor iných veriteľov, ktorí si svoje nároky uplatnili riadne a včas, avšak postupom dlžníka v rozpore s reštrukturalizačným plánom nedosiahli žiadne uspokojenie.

h) Konajúce súdy nijako neskúmali tvrdenia sťažovateľky o neplatnosti započítania takýchto pohľadávok kupujúcich, pričom svoje rozhodnutia nijako v tomto smere neodôvodili, čím zasiahli do práva sťažovateľky na súdnu ochranu.

i) Reštrukturalizačný plán neumožňoval vo svojej záväznej časti zaplatenie kúpnej ceny započítaním preddavku zo strany kupujúcich, ale, naopak, pravidlá pre stanovenie kúpnej ceny boli stanovené tak, že túto kúpnu cenu bolo potrebné v celej výške zaplatiť na bankový účet dlžníka.

j) Podľa názoru sťažovateľky aj keď nie je konkrétne v reštrukturalizačnom pláne upravené započítanie preddavku na kúpnu cenu za prevod predmetu kúpy, neznamená to, že toto započítanie je povolené.

k) Podľa sťažovateľky je kúpna zmluva v rozpore s reštrukturalizačným plánom a z tohto dôvodu je absolútne neplatná.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľka namieta, že napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu boli porušené jej označené práva. Napadnuté rozhodnutia sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že sa konajúce súdy nevysporiadali s jej argumentáciou týkajúcou sa neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorá bola podľa jej názoru v rozpore s reštrukturalizačným plánom, pretože časť kúpnej ceny nebola zaplatená na bankový účet dlžníka, ale bola započítaná s preddavkami na kúpnu cenu, ktoré neboli prihlásené do reštrukturalizačného konania.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

16. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohla) domôcť využitím jej dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

17. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie, ktoré sťažovateľka aj využila. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľky uvedené v odvolaní proti rozsudku okresného súdu preskúmal krajský súd ako súd odvolací, ktorý rozhodol napadnutým rozsudkom z 30. apríla 2020.

18. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľka aj využila. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľky uvedené v dovolaní proti rozsudku krajského súdu preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací, ktorý rozhodol napadnutým uznesením z 31. mája 2021.

19. Z uvedeného dôvodu sa v sťažovateľkinej veci uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu a proti napadnutému rozsudku krajského

súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

20. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neutržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

21. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

22. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom

23. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka v rámci dovolania uplatnila dovolací dôvod podľa § 421 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Sťažovateľka v rámci toho namietala nesprávne právne posúdenie záväznej časti reštrukturalizačného plánu dlžníka, resp. povinnosti z plánu vyplývajúce, a to v rozpore s konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu.

24. K tomuto dovolaciemu dôvodu najvyšší súd uviedol, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť a tento konkretizovať. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP nezodpovedajú.

25. Vo vzťahu k pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ je relevantné rozhodnutie občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo/29/2017 z 24. januára 2018, ktoré ho ako judikát prijalo pod R 71/2018 a ktorého právna veta znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných ŠEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“

26. K dovolaniu uplatnenému podľa § 421 písm. a) CSP najvyšší súd uzavrel, že zákon prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia viaže výlučne na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, ktorú však sťažovateľka ako dovolateľka vo svojom dovolaní nijako nekonkretizovala ani nešpecifikovala (neuviedla ani jedno rozhodnutie dovolacieho súdu). Dovolací súd nemôže namiesto dovolateľa vytvárať vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z možnej nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu. V takom prípade by totiž uskutočnil procesné neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu § 421 ods. 1 CSP, ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže jeho rozhodnutie by bolo založené na iných skutočnostiach, než ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu. Pod pojem ustálenej súdnej praxe a pod pojem dovolací súd v zmysle § 421 ods. 1 CSP teda nemožno zahrnúť rozhodnutie – nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 200/2011-286 zo 7. decembra 2011, na ktoré sťažovateľka poukazuje vo svojom dovolaní, a rovnako pod tento pojem nespadá ani rozsudok Krajského súdu v Hradci Králové sp. zn. 18 Co 18/2000, keďže zákon viaže prípustnosť dovolania v § 421 ods. 1 CSP výlučne na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

27. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka v rámci dovolania uplatnila aj dovolací dôvod podľa § 421 písm. b) CSP. Sťažovateľka jeho opodstatnenosť založila na tvrdení, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi nevyriešil právnu otázku, či porušenie reštrukturalizačného plánu zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu uzatvoreného v rozpore s reštrukturalizačným plánom. Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľka formulovala otázky týkajúce sa spôsobu úhrady kúpnej ceny neupravené judikatúrou najvyššieho súdu.

28. Dovolací súd k tomu zdôraznil, že okolnosti týkajúce sa úhrady kúpnej ceny – bezhotovostným prevodom na účet dlžníka, započítaním vopred zaplateného preddavku na kúpnu cenu za predmet kúpy, resp. iným spôsobom sú otázkami skutkovými, relevantnými pri posudzovaní skutkového stavu veci, z ktorého súdy následne vyvodzovali právne závery o platnosti/neplatnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Navyše, táto otázka nebola kľúčovou pre rozhodnutie súdov oboch nižších inštancií o zamietnutí žaloby, ktorého dôvodom bola primárne procesná neprípustnosť žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu. Najvyšší súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľkou formulovanej otázky nejde o právnu otázku, akú má na mysli § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

29. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie sťažovateľky neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny prieskum, a tak so zreteľom na uvedené dovolací súd uzavrel, že dovolanie sťažovateľky bolo procesne neprípustné, a preto ho odmietol.

30. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

31. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, ako aj vytvárať určitý procesný filter zabráňujúci neúmernej litigačnej záťaži najvyššieho súdu v prípade, ak vec *prima facie* nedosahuje intenzitu odôvodňujúcu zásah z pozície dovolacieho súdu, pričom vzhľadom na ich jednoznačné vyjadrenie dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované.

32. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval (a stabilizovaná judikatúra priamo vyžadovala, pozn.), preto napadnuté uznesenie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

33. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľky nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovateľka formulovala v podanom dovolaní, posúdil najvyšší súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, a dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľky je procesné neprípustné, a preto ho odmietol.

34. Závery, ku ktorým najvyšší súd dospel v napadnutom uznesení, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Najvyšší súd sa s námietkami sťažovateľky formulovanými v podanom dovolaní vysporiadal ústavne udržateľným spôsobom.

35. Ústavný súd konštatuje, že závery vyplývajúce z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, nie sú ústavné neudržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

36. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

37. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľky je neprípustné, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľky.

38. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

39. Sťažovateľka tiež namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

40. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy (a tiež právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocésne princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocésnych princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

41. Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že ak v danom prípade dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani k porušeniu jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

42. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

43. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu